

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 394/2015
23.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца С.П., З.П., Ј.П., Н.К. и Р.С., свих из Б., чији је заједнички пуномоћник Н.В., адвокат из Б., против туженог П. з. т. Т. С. АД из Б., чији је пуномоћник А.П.адвокат из Б., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2097/14 од 10.09.2014. године, на седници одржаној 23.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2097/14 од 10.09.2014. године, тако што се одбијају као неосноване жалбе тужилаца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 1924/2012 од 09.10.2012. године и допунско решење Првог основног суда у Београду П1 1924/2012 од 22.01.2014. године и одбија захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка на име састава две жалбе у износу од 72.000,00 динара.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци да накнаде туженом трошкове поступка по ревизији у износу од 12.000,00 динара.

Образложење

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 2097/14 од 10.09.2014. године, преиначио је пресуду Првог основног суда у Београду П1 1924/12 од 09.10.2012. године, тако што је усвојио тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да тужиоцима на име учешћа у добити туженог за 2011. годину исплати и то: С.П., 87.890,00 динара, са законском затезном каматом од 27.04.2012. године па до исплате; З.П., 73.837,00 динара, са законском затезном каматом од 27.04.2012. године па до исплате; Ј.П., 81.900,00 динара, са законском затезном каматом од 27.04.2012. године па до исплате; Н.К., 88.125,00 динара, са законском затезном каматом од 27.04.2012. године па до исплате и Р.С., 73.453,00 динара, са законском затезном каматом од 10.05.2012. године па до исплате, све у року од осам дана од дана пријема писменог отправка пресуде (став први изреке). Преиначио је допунско решење Првог основног суда у Београду П1 1924/12 од 22.01.2014. године и обавезао туженог да накнади тужиоцима трошкове парничног поступка од 109.900,00 динара, у року од осам дана од дана пријема писменог отправка пресуде (став други изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцима и трошкове поступка за састав две жалбе од 72.000,00 динара, у року од осам дана од пријема писменог отправка пресуде (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Апелациони суд у Београду, решењем Р4 2/15 од 14.01.2015. године, предложио је Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.2097/14 од 10.09.2014. године.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. а у вези члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), и члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), па је утврдио да је ревизија туженог основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били у радном односу код туженог на неодређено време до 31.10.2011. године, када им је престао радни однос на основу Споразума о престанку радног односа, на иницијативу туженог, уз остваривање права на једнократну исплату по Фонду финансијских средстава за стимулисање добровољног одласка из предузећа. Одлуком Скупштине акционара туженог број 117294/5 од 20.04.2012. године, је одобрена исплата у износу од 1.484.532.901,00 динара на име учешћа запослених у добити за 2011. годину (тачка 3). Генерални директор туженог, на основу ове одлуке је донео одлуку број 118668/1 од 23.04.2012. године, којом је предвиђено да право на исплату на основу учешћа у добити за 2011. годину, имају лица која су запослена код туженог на дан доношења одлуке, као и лица која су била у радном односу код туженог у 2011. години, којима је радни однос престао на основу испуњења услова за одлазак у старосну пензију, под условом да нису остварили право на једнократну исплату из Фонда финансијских средстава за стимулисање добровољног одласка из друштва, у пословној години за коју се учешће у добити исплаћује по овој одлуци. Овом одлуком је предвиђено и да ће се исплата по овој одлуци извршити једнократно, најкасније до 27.04.2012. године (тачка 5). Тужени није исплатио тужиоцима добит за 2011. годину у висини која је утврђена из дописа туженог број 190484/1, који је достављен уз одговор на тужбу.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужилаца у висини која је утврђена из дописа туженог број 19484/1, тако што је обавезао туженог да плати тужиоцима износе наведене у ставу првом изреке ове пресуде. У образложењу је указао, да код чињеница утврђених у поступку пред првостепеним судом да је тужиоцима престао радни однос код туженог на основу Споразума о престанку радног односа од 31.10.2011. године, да је тужени у току 2011. године остварио добит, због чега је генерални директор туженог донео одлуку о праву на исплату

на основу учешћа у добити за наведену годину, да су у 2011. години, у којој је остварена добит, тужиоци били у радном односу код туженог и допринели остваривању те добити послодавца, а и да сви запослени имају права на исту зараду за рад исте вредности, да није било основа да се тужиоци искључе из права на учешће добити. Даље, да околност да су тужиоци закључили споразум о престанку радног односа уз исплату једнократне накнаде не значи да су се одрекли остварене зараде за период у коме су радили код туженог, да тужени не може различито да вреднује једнак рад и да искључује из права на зараду запослене који су радили и остваривали зараду у пословној години за коју се расподела врши, као и да не могу остваривати мање права од оних утврђених законом, па ни наведеном одлуком генералног директора туженог.

Међутим, по оцени Врховног касационог суда, овакав закључак другостепеног суда се не може прихватити као правилан, због чега су основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, на који ревизијски разлог овај суд пази и по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

Чланом 14. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), је прописано, да, уговором о раду или одлуком послодавца може се утврдити учешће запосленог у добити оствареној у пословној години, у складу са Законом и Општим актом.

Према томе, право запосленог на учешће у добити оствареној у пословној години, предвиђено је као могућност, али не и као обавеза послодавца, које утврђује послодавац уговором о раду или одлуком, а што је у конкретном случају и учињено.

По оцени Врховног касационог суда, генерални директор туженог, на основу одлуке Скупштине акционара, донете у складу са одредбама Статута туженог, а на предлог Управног одбора, имао је право на утврђивање круга лица, запослених, који ће учествовати у остваривању добити предузећа. Искључивање права на учешће у добити за 2011. годину, запосленима који нису у радном односу на дан доношења одлуке, не представља дискриминацију ових лица из чл.18. и 20. Закона о раду, с обзиром на то да тужиоци и запослени који су остали у радном односу код туженог, нису у истој чињеничној и правној ситуацији.

Дакле, како је одлука генералног директора туженог од 23.04.2012. године донета у поступку и на основу овлашћења предвиђених одредбама Статута и Закона о раду, а приликом утврђивања запослених који имају право на добит, тужиоци нису дискриминисани у односу на остале запослене којима је то право признато, овај суд је ради правилне примене материјалног права, преиначио побијану пресуду, одбио као неосновану жалбу тужилаца и потврдио првостепену пресуду.

Како је преиначена побијана пресуда и одбијена као неоснована жалба тужилаца, овај суд је преиначио и одлуку о трошковима поступка, тако што је одбио као неосновану и жалбу тужилаца и потврдио допунско решење (којим је одбијен као неоснован захтев тужилаца да тужени накнади тужиоцима трошкове парничног поступка), и одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка на име састава две жалбе у износу од 72.000,00 динара, док је обавезао тужиоце да накнаде туженом опредељене трошкове на име састава

ревизије у износу од 12.000,00 динара, на основу Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Сл. гласник РС“, број 121/12), а у вези члана 153. и 154. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 416. став 1. и одредбе члана 165. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**